

— Βεβαίως ὅμως δὲν θὰ ἐνόησε τί συνέβαινε, εἶπεν ὁ Κουέλος.

— Δὲν ἦτο δύσκολον νὰ ἴδῃ μοὶ εἶχον τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὸν λαίμον καὶ ἤμην βεβουλισμένος ἐντὸς κάδου.

— Πῶς; εἶπεν ὁ Μωζιρόν, δὲν σε συνέδραμε; καὶ ὅμως τοῦτο εἶναι καθήκον μεταξὺ εὐπατρίδων.

— Φαίνεται ὅμως, ὅτι εἶχεν ἄλλας μερίμνας, διότι μόνον αἱ πτέρυγες τῷ ἐλειπον, ἵνα πετάξῃ, μόλις δ' ἐπάτει τὴν γῆν.

— Ἴσως δὲν σε ἀνεγνώρισεν.

— Ὡραία δικαιολογία!

— Εἶχες ἤδη χρωματισθῇ;

— Ναί, εἶπεν ὁ Σχομβέργ.

— Τότε, εἶναι συγγνωστός, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, διότι, τῇ ἀληθείᾳ, οὐδ' ἐγὼ σὲ ἀναγνώριζω, πτωχέ μου Σχομβέργ.

— Ἀδιάφορον, ἀπήντησεν ὁ νέος, ὅστις ἐδείκνυε τὴν γερμανικὴν καταγωγὴν του, θὰ συναντηθῶμεν ποτὲ ἀλλαχοῦ καὶ καθ' ἣν στιγμήν δὲν θὰ εὐρίσκομαι ἐντὸς κάδου.

— ὦ! ἐγὼ, εἶπεν ὁ δ' Ἐπερνών, δὲν εἶμαι ὠργισμένος κατὰ τοῦ ὑπηρετοῦ, ἀλλὰ κατὰ τοῦ κυρίου· δὲν θέλω ν' ἀντιμετωπισθῶ μὲ τὸν Βουσύ, ἀλλὰ μὲ τὸν ἐξοχώτατον δοῦκα δ' Ἀνζιού.

— Ναί, ναί, ἀνέκραξεν ὁ Σχομβέργ, μὲ τὸν ἐξοχώτατον δοῦκα δ' Ἀνζιού, ὅστις θέλει νὰ φονεύσῃ ἡμᾶς διὰ τοῦ ἐξευτελισμοῦ, ἐνφ, ἐν τῷ μεταξὺ, μᾶς φονεύει διὰ τοῦ ἐγχειρίδιου.

— Μὲ τὸν δοῦκα δ' Ἀνζιού, τοῦ ὁποίου ἐφαλλον τὰ ἐγκώμια εἰς τὰς ὁδοὺς.

— Βέβαιον ὅμως εἶναι, ὅτι, κατὰ ταύτην τὴν ὥραν, ἐκεῖνος εἶναι δοῦξ καὶ κύριος τῶν Παρισίων καὶ οὐχὶ ὁ βασιλεὺς.

— Δοκιμάσατε, Μεγαλειότατε, νὰ ἐξέλθῃτε ὀλίγον εἰς τὴν πόλιν, εἶπεν ὁ δ' Ἐπερνών, καὶ θέλετε ἴδει, ἂν θὰ σεβασθῶσιν ὑμᾶς πλεיותרον ἡμῶν.

— Ἄ! ἀδελφέ μου! ἀδελφέ μου! ἐψιθύρουν ὁ Ἐρρίκος ἀπειλητικῶς.

— Ἄ! ναί, Μεγαλειότατε, θὰ ἐπαναλάβῃτε πολλὰς ἀλλοτε αὐτὸ τὸ ἀδελφέ μου! ἀδελφέ μου! χωρὶς ὅμως νὰ λάβῃτε ἀπόφασιν τίνα κατ' αὐτοῦ τοῦ ἀδελφοῦ, εἶπεν ὁ Σχομβέργ· οὐχ ἦττον, εἶναι προφανὲς καὶ το διακνηρύνω πρὸς ὑμᾶς, ὅτι ὁ ἀδελφός σας εὐρίσκεται ἐπὶ κεφαλῇ συνωμοσίας.

— Ἀ! διαβόλε! τοῦτο ἔλεγον πρὸς αὐτοὺς τοὺς κυρίους, καθ' ἣν στιγμήν εἰσῆλθες, ἀλλ' ὅμως μοὶ ἀπήντησαν, ὑψοῦντες τοὺς ὤμους καὶ στρέφοντες τὰ νῶτα.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Μωζιρόν, ὑψώσαμεν τοὺς ὤμους, οὐχὶ διότι ἠκούσαμεν νὰ λέγητε, ὅτι ὑφίσταται συνωμοσία, ἀλλὰ διότι δὲν ἐβλέπομεν ὑμᾶς διατεθειμένον νὰ τὴν καταστείλητε.

Ἐπεται συνέχεια.

Δμλ.

ΧΩΡΙΚΗ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ Ῥώσου Καραμζίν].

Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Αἱ συνεντεύξεις ἐξηκολούθουν· ἀλλὰ πῶς μετεβλήθησαν τὰ πάντα. Ὁ Ἐραστος δὲν ἤρκειτο πλέον εἰς μόνας τὰς ἀθώας θωπείας τῆς Λίζας, εἰς τὰ πλήρη ἀγάπης βλέμματά της, εἰς τὰ φιλήματα, εἰς τὰς ἀγνάς ἀγκάλας της. Ἐπεθύμει περισσότερα, καὶ ἐπὶ τέλους τίποτε δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιθυμῇ...

Ἡ Λίζα δὲν ἦτο πλέον διὰ τὸν Ἐραστον ὁ ἄγγελος ἐκεῖνος τῆς ἀθωότητος, ὁ πρότερον ὑψῶν τὴν φαντασίαν καὶ καταθέλων τὴν καρδίαν του. Ὁ πλατωνικὸς ἔρως ὑπεχώρησεν εἰς αἰσθήματα τοιαῦτα, δι' ἃ ἐκεῖνος δὲν ἠδύνατο νὰ καυχῇ καὶ ἄτινα δὲν ἦσαν δι' αὐτὸν νέα. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν καθ' ὁλοκληρίαν αὐτῷ παραδοθεῖσαν Λίζαν, αὕτη δι' αὐτοῦ ἔζη καὶ ἀνέπνεεν.

Ἡννόησε βεβαίως τὴν μεταβολὴν τοῦ Ἐραστου καὶ πολλάκις τῷ εἶπε:

— Πρὶν ἦσουν περισσότερον χαρούμενος· πρὶν εἰμεθα περισσότερον ἡσυχοί, περισσότερον εὐτυχεῖς καὶ πρὶν δὲν ἐφοβούμην τόσον μήπως χάσω τὴν ἀγάπην σου!

Καὶ ἐκεῖνος ἀποχαιρετῶν αὐτήν, τῇ ἔλεγεν:

— Αὐρίον, Λίζα, δὲν εἰμὸρῶ νὰ σε ἰδῶ· ἔχω σπουδαίαν ἐργασίαν.

Καὶ ἡ Λίζα εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς ἐστέναζε πάντοτε.

Τέλος ἐπὶ πέντε κατὰ συνέχειαν ἡμέρας ἡ Λίζα δὲν εἶδε τὸν Ἐραστον καὶ εὐρίσκετο εἰς μεγάλην ταραχήν.

Τὴν ἔκτιν ὁ Ἐραστος ἐφάνη καὶ μὲ ὕφος τεθλιμμένον τῇ εἶπε:

— Ἀγαπητή μου Λίζα! πρέπει νὰ σε ἀφήσω δι' ὀλίγον καιρόν. Εἰξεύρεις ὅτι ἔχομεν πόλεμον· ἀνῆκω εἰς τὸν στρατόν· τὸ τάγμα μου πηγαίνει εἰς ἐκστρατεῖαν.

Ἡ Λίζα ὠχρίασε καὶ μικροῦ δεῖν ἐλιποθύμει.

Ὁ Ἐραστος τὴν ἐθώπευσε· τῇ εἶπεν ὅτι πάντοτε ἀγαπᾷ τὴν ἀκριβὴν του Λίζαν καὶ ὅτι ἠλπίζει μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του νὰ μὴ ἀποχωρισθῇ ποτὲ αὐτῆς.

Ἡ Λίζα ἐσίωπα· αἶφρον ἀνελύθη εἰς δάκρυα, ἔλαβε τὸν Ἐραστον ἐκ τῆς χειρὸς καὶ μὲ βλέμμα πλήρες ἀγάπης:

— Δὲν εἰμὸρεῖς νὰ μείνῃς; τῇ εἶπεν.

— Εἰμὸρῶ, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, ἀλλὰ τοῦτο θὰ εἴνε μεγάλη προσβολὴ διὰ τὴν τιμὴν μου. Ὅλοι θὰ με καταφρονοῦν, θὰ με ἀποστρέφονται ὡς δειλὸν καὶ ἀνάξιον τέκνον τῆς πατρίδος.

— Ἀχ! ἀφοῦ εἴνε ὅπως λέγεις, εἶπεν ἡ Λίζα, πῆγαινε, πῆγαινε ὅπου θέλει ὁ Θεός! Ἀλλὰ... εἰμὸρεῖ νὰ σε φονεύσουν!

— Ὁ θάνατος ὑπὲρ πατρίδος· δὲν εἴνε λυπηρὸς, ἀγαπητή μου Λίζα!

— Ἐγὼ θὰ ἀποθάνω, ὅταν δὲν θὰ εἶσαι σὺ εἰς τὸν κόσμον.

— Ἀλλὰ διατί νὰ συλλογίζεσαι αὐτά;

Ἐγὼ ἐλπίζω νὰ ζήσω, ἐλπίζω νὰ ἐπιστρέψω, Λίζα μου.

— Ὁ Θεός νὰ δώσῃ, ὁ Θεός νὰ δώσῃ! Ὅλην τὴν ἡμέραν, ὅλην τὴν ὥραν θὰ παρκαλῶ τὸν Θεόν δι' αὐτό. Ἀχ, διατί νὰ μὴν εἰξεύρω νὰ διαβάζω καὶ νὰ γράφω! Ἐσὺ θὰ μοῦ ἔγραφες ὅλα, ὅσα σοῦ συμβαίνουν καὶ ἐγὼ ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος θὰ σοῦ ἔγραφα τὴν λύπην μου, τὰ δάκρυά μου!

— Ὅχι, φυλάξου, Λίζα· φυλάξου δι' ἐμέ ἂν μὲ ἀγαπᾷς. Δὲν θέλω νὰ κλαῖς χωρὶς ἐμέ.

— Σκληρὸς ποῦ εἶσαι! Θέλεις νὰ μοῦ ἐμποδίσῃς καὶ αὐτὴν τὴν παρηγορίαν! Ὅχι! ἀφοῦ σὲ ἀποχωρισθῶ, τότε μόνον θὰ παύσω νὰ κλαίω, ὅταν στεγνώσῃ ἡ καρδιά μου.

— Νὰ συλλογίζεσαι μόνον τὴν εὐχάριστον στιγμήν ὅπου θὰ ἀνταμωθῶμεν πάλιν.

— Θὰ τὴν συλλογίζωμαι, θὰ τὴν συλλογίζωμαι! Ἀχ! ἂν ἤρχετο γρήγορα! Ἀγαπητέ μου, ἀκριβέ μου Ἐραστε! νὰ θυμᾶσαι, νὰ θυμᾶσαι τὴν δυστυχῆ Λίζαν, ὅπου σὲ ἀγαπᾷ περισσότερον ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν της.

Δὲν δύναμαι ὅμως νὰ περιγράψω ὅλα, ὅσα εἶπον αὐτὴν τὴν φορὰν.

Τὴν ἐπομένην ἦτο ἡ τελευταία συνέντευξις.

Ὁ Ἐραστος ἠθέλησε νὰ ἀποχαιρετίσῃ καὶ τὴν μητέρα τῆς Λίζας, ἥτις δὲν ἠδύτο νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα, ἀκούουσα ὅτι ὁ εὐγενής, ὁ καλὸς κύριός της πηγαίνει εἰς τὸν πόλεμον.

Τὴν ἐβίασε νὰ δεχθῇ ὀλίγα χρῆματα, λέγων:

— Δὲν θέλω νὰ πωλῇ ἡ Λίζα, τώρα ποῦ λείπω, τὴν ἐργασίαν της, ἀφοῦ κατὰ τὴν συμφωνίαν μας ἀνήκει εἰς ἐμέ.

Ἡ γραῖα τὸν νύχθη λέγουσα:

— Νὰ δώσῃ ὁ Θεός νὰ γυρίσῃς μὲ τὸ καλὸ, νὰ σὲ ἰδῶ ἀκόμη μιὰ φορὰ εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον. Ἴσως ἡ Λίζα μου ἔως τότε θὰ εὕρῃ ἄνδρα ὅπως τὸν θέλῃ. Πόσον θὰ εὐχαριστῇ τὸν Θεόν ἂν σὲ ἰδῶ εἰς τὸν γάμον! Καὶ ὅταν ἡ Λίζα κάμῃ παιδιὰ νὰ τὸ ἑξύρῃς, καλὲ μου κύριε, θὰ τὰ βαπτίσῃς τοῦ λόγου σου! Ἄ! ἄς ἐζούσα ὡς τότε!

Ἡ Λίζα ἐκάθητο πλησίον τῆς μητρὸς της καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ τὴν ἀτενίσῃ.

Ὁ ἀναγνώστης εὐκόλως δύναται νὰ φαντασθῇ τί ἠσθάνετο κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν.

Ἀλλὰ τί ἠσθάνθη ὅτε ὁ Ἐραστος ἐνηγκαλίσθη αὐτὴν διὰ τελευταίαν φορὰν, ὅτε, διὰ τελευταίαν φορὰν, τὴν ἐσφιγξεν εἰς τὸ στήθος του καὶ τῇ εἶπε:

— Ὑγίαινε, Λίζα!

Ὅποια συγκινητικὴ σκηνή!

Ἡ ἡώς, ὡς ἡ κυανὴ θάλασσα, ἐξῆπλοῦτο εἰς τὸν οὐρανόν. Ὁ Ἐραστος ἵστατο ὑπὸ τοὺς κλάδους ὑψηλῆς δρυός, ἔχων εἰς τὰς ἀγκάλας του ὠχρὰν, καταβεβλημένην, ἀπαρηγόρητον τὴν φίλην του, ἥτις, ἀποχαιρετῶσα αὐτόν, ἀπεχαιρέτα τὴν ψυχὴν της.

Ἡ φύσις, ἐνόμιζες, ὅτι τοὺς περετῆρες ἀτάραχος.

Ἡ Λίτσα ἐθρήνει, ὁ Ἐραστος ἔκλαιεν τὴν ἀφῆκεν. Αὕτη ἐγονυπέτησεν, ὕψωσε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἔβλεπε τὸν Ἐραστον, ὅστις ἀπεμακρύνετο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, καὶ ἐπὶ τέλους ἐξηφανίσθη.

Ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, καὶ ἡ Λίτσα, ἐγκαταλειμμένη, δυστυχῆς, ἀπώλεσε τὰς αἰσθήσεις καὶ τὴν μνήμην της.

Συνῆλθε καὶ τὸ φῶς τῇ ἐράνῃ μελαγχολικὸν καὶ θλιβερόν. Πᾶσαι αἱ τέρψεις τῆς φύσεως ἀπωλέσθησαν δι' αὐτὴν μετὰ τοῦ εὐνοομένου τῆς καρδίας της.

— Ἀχ! — ἐσκέπτετο — διατί ἔμεινα εἰς αὐτὴν τὴν ἔρημον; Τί μὲ κρατεῖ νὰ πετάξω καὶ νὰ ἀκολουθήσω τὸν ἀγαπητόν μου Ἐραστον; Ὁ πόλεμος δὲν μὲ φοβίζει· φοβοῦμαι μόνον ἐκεῖ, ὅπου δὲν εἶνε ὁ σύντροφός μου. Στάσου, στάσου, Ἐραστέ μου, τρέχω κατόπιν σου.

Καὶ ἤθελε νὰ τρέξῃ, ἀλλ' ἡ σκέψις «ἔχω μητέρα» τὴν ἐκράτησεν. Ἐστέναξε καὶ κλίνασα τὴν κεφαλὴν, ἐπορεύθη μὲ ἐλαφρὸν βῆμα εἰς τὴν καλύβην της.

Ἀπ' αὐτῆς τῆς ὥρας αἱ ἡμέραι ἦσαν δι' αὐτὴν ἡμέραι πόθου καὶ θλίψεως. Τὴν θλίψιν ὅμως ταύτην ὤφειλε νὰ ἀποκρύψῃ ἀπὸ τὴν φιλόστοργον μητέρα της· καὶ διὰ τοῦτο περισσότερον ὑπέφερεν ἡ πτωχὴ καρδιά της.

Τότε μόνον ἡ Λίτσα ἐλάμβανεν ἀναψυχὴν, ὅτε ἐκρύβετο μόνη εἰς τὸ βάθος τοῦ δάσους, ἐνθα ἡδύνατο ἐλευθέρως νὰ χύνη δάκρυα καὶ νὰ στεναζῇ διὰ τὸν ἀποχωρισμὸν τοῦ ἀγαπητοῦ της.

Πολλὰκις ἡ μελαγχολικὴ τρυγὼν συνήνου τὴν θρηνηδὴ φωνὴν της μὲ τοὺς στεναγμοὺς τῆς Λίτσης. Ἀλλ' ἐνίοτε — σπανίως ὅμως — χρυσὴ ἀκτὶς ἐλπίδος, ἀκτὶς παρηγορίας, διέλυε τὸ σκότος τοῦ ἄλγους.

— Ὅταν θὰ γυρίσῃ πόσον θὰ εἶμαι εὐτυχῆς! πῶς θὰ ἀλλάξουν ὅλα.

Μόνη ἡ σκέψις αὕτη ἐλάμπρυνε τὸ βλέμμα της, τὰ ρόδα ἀνέζων εἰς τὰς παρειάς της καὶ ἐμειδία ὡς πρῶτα τοῦ Μαιου μετὰ τοικυμιῶδη νύκτα.

Οὕτω παρήλθον δύο σχεδὸν μῆνες.

Ἡμέραν τινὰ ἡ Λίτσα ἐπορεύθη εἰς τὴν Μόσχαν διὰ νὰ ἀγοράσῃ *τριανταφυλλόρερον*, μὲ τὸ ὅποιον ἡ μήτηρ της ἔπλυνε τοὺς ὀφθαλμούς της. Εἰς μεγάλην τινὰ ὀδὸν ἀπῆντησε κομψὴν ἄμαξαν καὶ ἐν αὐτῇ εἶδε τὸν Ἐραστον. «Ἀχ!» ἐκραύγασε, καὶ ἔτρεξε πρὸς αὐτόν, ἀλλ' ἡ ἄμαξα διήλθε καὶ προῦχώρησε πρὸς τὴν αὐλήν.

Ὁ Ἐραστος ἐξῆλθεν αὐτῆς καὶ ἠτοιμαζέτο νὰ ἀνέλθῃ τὴν κλίμακα μεγάλης τινὸς οἰκίας, ὅτε αἴφνης εὐρέθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Λίτσης. Ὁ χροιάς καὶ χωροὶς νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὰς κραυγὰς της, ἔλαβεν αὐτὴν ἐκ τῆς χειρὸς, τὴν ἔσυρεν εἰς γραφεῖόν τι, τοῦ ὁποίου ἔκλεισε τὴν θύραν καὶ τῇ εἶπε:

— Λίτσα! αἱ περιστάσεις ἤλλαξαν, ἡ-ραδωνίσθη· πρέπει νὰ μὲ ἀφήσῃς ἡσυχόν, καὶ χάριν τῆς ἰδικῆς σου ἡσυχίας νὰ με λησμονήσῃς. Σὲ ἡγάπων καὶ σὲ ἀγαπῶ

ἀκόμη, δηλαδὴ ἐπιθυμῶ ἐξ ὅλης καρδίας τὸ καλὸν σου. Ἰδοὺ τριακόσια φράγκα, λάβε τὰ—καὶ τῇ ἔθνηκεν αὐτὰ εἰς τὸ θυλάκιόν της—ἄφρασε μὲ νὰ σὲ φιλήσω διὰ τελευταίαν φοράν, καὶ πῆγαινε εἰς τὸ σπῆ-τί σου.

Προτοῦ προφθάσῃ αὕτη νὰ συνέλθῃ τὴν ἐξήγαγε τοῦ γραφείου καὶ εἶπεν εἰς τὸν ὑπὲρῆτὴν του·

— Ὡδήγησε ἐξω αὐτὴν τὴν κόρην.

Ἡ καρδιά μου κατακλύζεται ὑπὸ αἵματος τὴν στιγμὴν ταύτην. Λησμονῶ τὸν ἄνθρωπον ἐν τῷ Ἐράστῳ, εἰμὶ ἕτοιμος νὰ ἀναθεματίσω αὐτόν, ἀλλ' ἡ γλῶσσά μου δὲν κινεῖται. Ἐγείρω τὸ βλέμμα πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὰ δάκρυα κυλῶνται ἐπὶ τῶν παρειῶν μου. Ἀχ! διατί δὲν γράφω κἀλ-λιον μυθιστορίαν, ἀλλὰ θλιβεράν ιστορίαν;

Λοιπὸν ὁ Ἐραστος ἠπάτησε τὴν Λίτσαν, εἰπὼν αὐτῇ ὅτι πορεύεται εἰς τὸν στρατόν;

Ὅχι, πράγματι, ἦτο εἰς τὸν στρατόν, ἀλλ' ἀντὶ νὰ μάχηται κατὰ τῶν ἐχθρῶν, ἔπαίξε καὶ ἀπώλεσε πᾶσαν τὴν περιουσίαν του. Ἡ εἰρήνη ταχέως ἀπεκατέστη καὶ ὁ Ἐραστος ἐπέστρεψεν εἰς Μόσχαν κατὰ χρεως. Ἐν μόνον τῷ ἔμεινεν ἓνα διηρηθῶς τὰ πάντα: νὰ νομφευθῇ προβεβηκυῖαν πλουσίαν χήραν, ἥτις ἡγάπα αὐτόν πρό πολλοῦ. Τὸ ἀπεράσισε καὶ ἔσπευσε νὰ ζήσῃ μετ' αὐτῆς, ἀφιερώσας διὰ τὴν δυστυχῇ Λίτσαν εἰλικρινῇ μόνον στεναγμόν! Ἀλλὰ πάντα ταῦτα δύνανται νὰ τὸν δικαιώσωσι;

Μόνη ἐν τῇ ὁδῷ ἡ Λίτσα εὐρίσκετο εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ὥστε ἡ γραφὶς ἀδυνατεῖ νὰ τὴν περιγράψῃ.

— Ἐκεῖνος, ἐκεῖνος μὲ ἐδίωξε; Ἀγαπᾷ ἄλλην; ἐχάθη;

Αὐτὰ ἦσαν οἱ συλλογισμοὶ της, τὰ αἰσθηματά της! Δεινὴ λιποθυμία διέκοψε τὰ πάντα ἐπ' ὀλίγον.

Εὐσπλαγχνικὴ τις κυρία διερχομένη ἐκεῖθεν ἔστη πρὸ τῆς ἐκτάδην κειμένης Λίτσης, καὶ προσεπάθει νὰ τὴν βοηθήσῃ. Ἡ δυστυχῆς ἠνέφξε τοὺς ὀφθαλμούς, ἡγέρθη, τῇ βοηθείᾳ τῆς καλῆς ἐκεῖνης γυναικὸς, τὴν νύχαισθησε καὶ ἀνεχώρησε χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ποῦ διηυθύνετο.

— Δὲν εἰμπαρῶ νὰ ζήσω — ἐσκέπτετο ἡ Λίτσα — δὲν εἰμπαρῶ... Ἄς ἐπερτεν ἐπάνω μου ὁ οὐρανός! Ἄς ἦνοιγεν ἡ γῆ νὰ με καταπιῇ τὴν δυστυχισμένη!... Ὅχι, ὁ οὐρανὸς δὲν πέφτει, ἡ γῆ δὲν σειέται. Δυστυχία μου!

Ἐξῆλθε τῆς πόλεως καὶ εὐρέθη αἴφνης εἰς τὸ χεῖλος τῆς βαθείας δεξαμενῆς, ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν γηραιῶν δρυῶν, αἵτινες πρὸ τινων ἐβδομαδῶν ἦσαν ἄφωνοι μάρτυρες τῶν ὀλίγων εὐδαιμόνων στιγμῶν της.

Ἡ ἀνάμνησις αὕτη κατεσπάραξε τὴν καρδίαν της· ἡ φοβερωτέρα ψυχικὴ ἀγωνία ἐξωγραφίζετο εἰς τὸ πρόσωπόν της.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἐβυθίσθη εἰς σκέψεις. Παρετήρησε πέριξ, καὶ εἶδε τὴν θυγατέρα τοῦ γειτονός της—δεκαπενταετίδα κόρην—διερχομένην ἐκεῖθεν· τὴν ἔκραξεν, ἐξήγαγεν τοῦ θυλακίου της τὰ χρήματα, τὰ ἔδωκεν εἰς αὐτὴν καὶ τῇ εἶπε·

— Ἀγαπητῇ μου Ἀννέτα, ἀκριβὴ μου

φίλη! δώσε αὐτὰ τὰ χρήματα εἰς τὴν μητέρα μου — δὲν εἶνε κλεμμένα — εἰπέ της ὅτι ἡ Λίτσα αἰσθάνεται ὅτι πταίει, ὅτι τῆς ἔκρυπτα τὴν ἀγάπην μου ἀπὸ ἐνα σκληρόν, τὸν Ἐ... Ἀλλὰ διατί νὰ μᾶθῃ τὸ ὄνομά του; Εἰπέ ὅτι μὲ ἐπροδῶκε, παρκαλέσέ την νὰ μὲ συγχωρήσῃ· ὁ Θεὸς θὰ τὴν βοηθήσῃ φίλησέ της τὸ χέρι ὅπως φιλῶ ἐγὼ τώρα τὸ ἰδικόν σου· εἰπέ της ὅτι ἡ ἄμοιρη ἡ Λίτσα παρήγγειλε νὰ τὴν φιλήσῃς ὅτι ἐγώ...

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἐρρίφθη εἰς τὸ ὕδωρ.

Ἡ Ἀννέτα ἐφώνησεν, ἔκλαυσεν, ἀλλὰ δὲν ἡδυνήθη νὰ τὴν σώσῃ. Ἐτρεξεν εἰς τὸ χωρίον, συνήχθησαν ἄνθρωποι καὶ ἀνέσυσαν τὴν Λίτσαν, ἀλλ' αὕτη ἦτο νεκρά.

Οὕτως ἐτελεύτησεν ἡ Λίτσα, ἡ ὥραία καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα. Ὅταν ἐκεῖ, εἰς τὴν νέαν ζωὴν, θὰ ἀνταμωθῶμεν, θὰ σὲ γνωρίσω, τρυφερά Λίτσα!

Τὴν ἔθαψαν πλησίον τῆς δεξαμενῆς, ὑπὸ σκιερὰν δρὺν καὶ ἐπηξαν ξύλινον σταυρὸν ἐπὶ τοῦ τάφου της.

Ἐδῶ πολλὰκις σταματῶ καὶ βυθίζομαι εἰς ρεμβασμούς, ἱσταμένος εἰς τὴν θέσιν ὅπου ἐγκλείονται τὰ ὅσα τῆς Λίτσης. Ἐμπροσθέν μου ὑπάρχει ἡ δεξαμενὴ ὑπεράνω μου σείονται τὰ φύλλα τῶν δρυῶν.

Ἡ μήτηρ τῆς Λίτσης ἔμαθε τὸν τρομερὸν τῆς θυγατρὸς της θάνατον καὶ τὸ αἷμά της ἐπάγωσεν ἐκ φοικῆς—οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐκλείσθησαν διὰ παντός.

Ἡ καλύβη ἡρημώθη. Σιγίζει ἐντός αὐτῆς ὁ ἀνεμὸς καὶ οἱ δεισιδαίμονες χωρικοί, ἀκούοντες τὴν νύκτα τὸν ἀπαίσιον τοῦτον συριγμόν, λέγουσιν:

«Ἐκεῖ βυγγάζει ὁ βρυκόλακας· ἐκεῖ ἀναστεναζεῖ ἡ Λίτσα!»

Ὁ Ἐραστος μέχρι τοῦ θανάτου του ὑπῆρξε δυστυχῆς. Ἀπὸ ἔμαθε τὸ τέλος τῆς ἀτυχοῦς Λίτσης, δὲν ἡδύνατο νὰ ἀναπαυθῇ, νομισας ἐκυτὴν φονέα.

Τὸν ἐγνώρισα ἐν ἔτος πρὸ τοῦ θανάτου του. Ὁ ἴδιος μοὶ διηγήθη τὴν ἱστορίαν αὐτὴν καὶ μὲ ὠδήγησεν εἰς τὸ μνημα τῆς Λίτσης.

Κ. Γ.

ΤΕΛΟΣ

ΕΞΕΔΟΘΗ ΑΡΤΙ:

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ

ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗΣ

Κατὰ μετάφρασιν Ι. Ἰσιδωρίδου Σκυλλίσση

Τιμᾶται δραχμῶν 2.

Ταχυδρομικῶς ἀποστελλόμενον 2,20.

ΥΠΟ ΤΑ ΠΙΕΣΤΗΡΙΑ:

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΑΔΙΚΗΣ ΔΕ-ΜΕΡΒΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ

MAXIMILIEN PERRIN

Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται εἰς τὸ γραφεῖον τῶν *Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων*, τιμώμενα ἀντὶ λεπτῶν 10 διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι καὶ 20 διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ἀποστέλλονται δὲ εἰς τὸν αἰτή-σοντα ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ ἀντιτίμου.